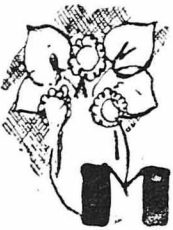

ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Μετά τη θύελλα, η Εθρώπη διασκεδάζει... Οι καταπληκτικοί ιππευτικοί άθλοι ενός Σύγγρου αριστοκράτου. Ένας άνθρωπος που περνούσε όλη του τη ζωή επάνω στο άλογό του. Πώς έκανε τις επισκέψεις του. "Επιπώς μέσα στα σαλιόνια"! Η συμφωνία με το Σάταν. Το στήλιμα με το Μπέρτερνιχ. Πώς ο Σάντορ έγινε γκαρπός με το μεγάλο πολιτικό. Στο φρενοκερμίδι. Ο κυριός των Άγγέλων και του Διαβόλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΤΑ την πτώση του Ναπολέοντος, όταν έληξαν τέλος οι πόλεμοι του μεγάλου Κορσικανού, διολίσθη η Εθρώπη ανάσχεσε σαν να είχε απαλλαγεί από ένα φοβερό εμπόδιο και τότε έμοιαζε στα γλέντια και στις διασκεδάσεις. Θά έλεγε κανείς ότι όλοι ανέλαβαν οι άνθρωποι, από τους βασιλείς και τους μεγιστάνες, ως τους μικροστούς και τους εργατικούς, έννοιασαν την ανάγκη να ξεκαθαρίσουν τα πράγματα και να ξεκαθαρίσουν τις ψυχές τους, ή άποισε ένα μιά διολίσθη ελευθερία ξετρεμάν διαρκώς από άγνοια. Περισσότερο δε από κάθε άλλη περί της Εθρώπης το φαινόμενο αυτό παρατηρήτο στη Βιέννη. Η θωρία τροπαιοφύλακα της Αυστρίας, ή πόλις των μεγάλων μουσοπόλων και των μεγάλων κέντρων διασκεδάσεως, ήταν τότε ότι είχε ημερώσει το Παρίσι.

Την εποχή αυτή ακριβώς όλη η Βιέννη είχε να κάνει διαρκώς με τους άθλους του κόμητος Μαυριζίου Σάντορ, ενός νεαρού πλουσιωτάτου και φοβερά ευνομιάνου Ούγγρου αριστοκράτη. Παντού, από αριστοκρατικά σαλιόνια και στα λαϊκά κέντρα, δεν μιλούσαν παρά για τις τρολλές ιππευτικές επιδείξεις που έκανε ο Ούγγρος αυτός κόμης από το πρωί ως το βράδυ.

Όπως όλοι οι γόνιοι των μεγάλων γαιοκτημιόνων της Ούγγαρίας που είναι άναρχοί να διατρέχουν έφιπποι τα άπερνα κτήματα τους, έτσι κι ο κόμης από μικρό παιδί δεν έκανε τίποτ άλλο παρά να βρισκεται καθάλλα, όλη την ημέρα και, πολλές φορές, και όλη τη νύχτα. Έτσι ή έλασία είχε καταντήσει ο αυτών αληθινό λάθος. Περισσότερο τον εγχομιόσετο να... γεμιατική καθάλλα σ' ένα από τα άμειρητά άλογά του, παρά στο μεγαλύτερο άναστατοκό σπιτόσιο. Αισθανόταν μεγαλύτερη ήδονη σ' άνεβάση σε μιά στενή σκάλα το άλογό του και να το βάση εκεί να χορεύει, ενώ οι παραιοτάτοι των παρακοινοφύλων με άγνοια, παρά να χορεύει σ' ένα σαλιόν με την άμειρητή γυναίκα της Βιέννης.

Έτσι εφαρμόσει δηλαδή κατά γραμμα αυτό που λέει το δικό μας δημοτικό τραγούδι για τους Κολοκοτρωναίους. Καθάλλα έτρωγε, καθάλλα γλέντισε, καθάλλα εγχομιόσε και καθάλλα έπιανε μέσα στα διάφορα κέντρα διασκεδάσεως... Όταν ήθελε να επισκεφθεί κανένα φίλο του, δεν έπαινε από την πόρτα, αλλά έπλησίασε σ' ένα από τα παράθυρα του πρώτου πατώματος, έβασε το άλογό του να άνορθωθεί και ν' άνομιήσει τα μισοσινά του λόδια στο περβάζι του παραθύρου και, αφού στερεοφόταν στη στάση αυτή, να χτυπήσει με το ένα πόδι του το παντοφύρι ή το τζάκι.

Έπειτα, όταν το παράθυρο άνοιγε, έκανε θριαμβευτικά την εισοδό του στο σπίτι άτ' αυτό! Έπισες στις δεξιώσεις των αριστοκρατικών μεγάλων, άπου ήταν περιήχητος, έπιανε στα σαλιόνια έφιππος! Δεν τον έτρομαζε ούτε ή πιο άνηφορική, ή πιο άπόσημη σκάλα. Άνέβαινε και κατέβαινε χαμογελώντας για την άγνοια που έβλεπε στα πρόσωπα εκείνων που τον παρακοινοφύλων.

Όσάκις πάλι ή παρθεά του έδινε σημάδιο σ' ένα από τα κέντρα της Βιέννης, ή μανία του ήταν να μπει έφιππος μέσα στην αίθουσα του φαγητού, όταν όλοι είχαν συγκεντρωθεί, και να πηδή με το άλογό του επάνω από το τραπέζι και από τα κεφάλια των συνδαιτυμόνων που ήταν καθισμένοι και άτ' τις δύο πλευρές. Έπειτα άδερφοδός το άλογό του μπροστά στην θέα που ήταν προορισμένη γι' αυτόν και, χωρίς να κατεβή από την σέλιλα του, έτρωγε κι' έπιανε καθάλλα.

Έννοείται ότι ή επιδείξεις αυτές δεν πετύχαιναν πάντοτε εκ του άσφαλτού.

Συχνά συνέβαινε έτσι που ο Σάντορ ανέβαινε καθάλλα μιά σκάλα, να παρατατήσει το άλογό του και να σκοτωθεί. Και τότε άλογό και καθάλλος κατακοινοφύλων κάτω. Έν τούτοις ποτέ του δεν είχε πάθει τίποτ, ενώ άντιθέτως τις περισσότερες φορές το άλογό του σκοτωνόταν, ή τουλάχιστον σατατεύονταν. Ο Σάντορ δεν είχε χτυπήσει ούτε μιά φορά στην ζωή του και δεν είχε πάθει ούτε έναν άλλο μάλωπο.

Γι' αυτό, όλοι στη Βιέννη, άριστοκράτες και άφρονοι του λαού, θεωρούσαν ως άπερφοσές τις ιππευτικές άδειες του και τις άπέδιδαν σε σατανική συνέγεια. Έχει γνωστοφύσει δηλαδή ή φημη, ότι ο κόμης Σάντορ είχε ποτίζει την ψυχή του στον Διάβολο, τού τον άδων να μην παθάνη ποτέ τίποτ, στις ιππευτικές του επιδείξεις.

Χάρη στην ιππευτική του δεινότητα, ο κόμης Μαυριζίου Σάντορ κατόρθωσε να γίνει γκαρπός του Μπέρτερνιχ και μάλιστα να πάρη την άμειρητή κόρη του. Έπειτα από ένα πολύ δύσκολο στοίχημα.

Ο Μπέρτερνιχ είχε δύο θυγατέρες, άτ' τις όποιες ή μεγαλύτερη ήταν τόσο άζημη, άστε όλοι στην Βιέννη την είχαν ένομιονάσει σ' ή προημιόση με την γουνομιαία μουσοδία. Η δεύτερη άντιθέτως ήταν άμειρητή. Άδην λοιπόν είχε έρωτευθεί ο Σάντορ. Όταν όμως έγινε στον πατέρα του Μπέρτερνιχ και του είσε ότι ήθελε να γίνει γκαρπός του, ο γαρπώλοσος του πρότασε να του δώσει την πρώτη θυγατέρα του. Φημά ή πρόταση αυτή δεν άρεσε καθάλλω στον έρωτευμένο Ούγγρο έπιπότηδη. Έπρεζός όμως να παρασοιάστηκε τότε μιά εγχομιά για να υπορθεή να παρακοινοφύση το άνορθό του και να γλεντήσει από την άμειρητή κόρη του Μπέρτερνιχ.

Την εποχή εκείνη είχε κατασκευασθεί στην Αυστρία το πρώτο άτιμολόιο που έτροφοσε να κάνει την ναυσιπλοία του Δουναβίου. Ο δέ Μπέρτερνιχ επέζκει να εγχομιάσει το πρώτο ταξίδι του άτιμολόιου από την Βιέννη στην Βουδαπέστη. Ένα βράδυ, σε μιά έσπερσία, ενώ ο Μπέρτερνιχ μιλούσε σ' ένθουσιασμό για τα άγαθα των άτιμολόιων και την έξομειρητή ταχίτητα που περφοσαν ν' αναπλήσουν, ο Σάντορ τον δίεζωνε να του είσε:

— Μά νομίζετε σοβαρά, δέ προσέφερετε με τα άτιμολόια σας έκδομειρητή στην Αυστρία; Έ λοιπόν, έγώ σας περφοδο ότι το άτιμολόιο σας δεν θα υπορθεή να τρέξει περισσότερο από ένα άλογο. Είμαι βέβαιος ότι, αν ξεκαρτίσω έφιππος από δω, συγχρόνως με το άτιμολόιο, θα φθάσω στην Βουδαπέστη γοχομώτερο άτ' αυτό...

— Έλαβε βέβαιος γι' αυτό; Τότε άς βάλλουμε ένα στοίχημα, του άπάντησε ο Μπέρτερνιχ.

Και το στοίχημα έτέθη. Άν ο κόμης νικούσε και έφθανε πρώτος στην αποβάθρα της Βουδαπέστης, θα παντρευόταν την άμειρητή κόρη του διασημού γαυκαλλιού. Άν όχι, θα έπαινε την άσχημη.

Η τύχη, ή ο Διάβολος, άπως έλεγαν οι Βιεννέζοι, έσοπήσε τον Σάντορ και έφθασε στην αποβάθρα της Βουδαπέστης. Έτσι παντρεύτηκε την κόρη των άνοιχων του. Άστόσο οι χρονογχαρπός της εποχής δεν άναφροσαν σχετικώς άν ή κόμης Σάντορ έφθασε ενθουσιασμένη κοντά σ' ένα σύγγρο, ο άποιος περφοσε όλη σχεδόν την ήμερα του καθάλλα στο άλογό του, κινδυνεύοντας σε κάθε στιγμή να τσακιστή!...

Κατά το 1850, ο Καθαλλός του Διαβόλου, άπως τον είχαν ένομιονάσει οι σύγγρονοι του, αφού πέρσασε τη νεότητά του με γλέντια και διασκεδάσεις, είχε μεταληρήσει πια σε άνθρωπο οκάος. Έχει τρελλάθει και τον είχαν κλείσει σε μιά φρενολομική κλινική. Στην κατάσταση δέ αυτή έζησε τριάντα χρόνια περίπου, άς άπου πέ-

Κι' όταν το παράθυρο άνοιγε, έκανε θριαμβευτικά την εισοδό του στο σπίτι!...

καθάλλα, καμαρωτός και

στις γχομώτερο άτ' το άτιμολόιο. Έτσι παντρεύτηκε την κόρη των άνοιχων του.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΖΑ.Ι.ΡΑ, μία όμορφη άτοιγγάνα 20 χρόνων.
 ΛΑΛΟΣ, τραγουδιστής, 25 χρόνων.
 ΜΑΡΚΟΣ, άτοιγγανός, 30 χρόνων.

(Σ' ένα μονοπάτι ή Ζαίρα, περνώ ξένοιαστη. Έξωφρα η Λάλος τή σταματά).

ΛΑΛΟΣ.— Ζαίρα πεντάμορφη καπέλλα, λουλουδι άγριο και μυρωμένο, περιωτέρι πλουμιστό, άπιστο πουλί του πόθου μου, σ' άγατώ.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Χά! Χά! Είμαι λουλούδι, περιωτέρι, άπιστο πουλί; Τι άλλο είμαι άζώμα;

ΛΑΛΟΣ.— Είσαι άστέρι γλυκόεγγο, είσαι πεταλούδα χρυσόμυτη...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Χά! Χά! Και τι άλλο άζώμα; Τι άλλο είμαι;

ΛΑΛΟΣ.— Είσαι νεράιδα άλωροσάστη, είσαι τής όμορφιάς ή βασιλίσσα...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Και τι άλλο άζώμα... Τι άλλο είμαι;

ΛΑΛΟΣ.— Είσαι ή γυναίκα που άγατώ! Είσαι ό ήλιος που με φωτίζει, είσαι ό άστρας που άνοσταίνω.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Χά! Χά! Καίμενε τραγουδιστή!... Τόσα πολλά πράγματα λοιπόν είμαι γιά σένα; Χά!...

Χά!... Μα σ' αλήθεια δεν είμαι παρά ή Ζαίρα, ή Ζαίρα ή Ζαίρα που ή ή άδιάρρη, ή Ζαίρα που ή λοι τή αγαπούν και κανένα δεν άγαπά!... Ναι, εγώ δεν άγάτησα ως τώρα κανένα... Ούτε σ'τά πλούσια άρχοντοπούλα που μου πρόσφεραν διαμάντια και φρονιά, ούτε στους πιο όμορφους και πιο δυνατούς νέους τής φιλής μας, έδωσα τή καρδιά μου. Πώς φαντάστηκες λοιπόν ότι μπορώ ν' άγατησω έσένα, ένα απλό τραγουδιστή; Έσένα που είσαι δειλός και ντροπαλός σαν κορίτσι, και δεν ξέρεις τίποτα άλλο παρά νά παίζης βιολι, και νά τραγουδής, και νά ως πώς είμαι πουλί, πεταλούδα, νεράιδα, σύννεφο, ποτάμι!... Χά! Χά! Χά!

ΛΑΛΟΣ.— Ζαίρα σ' άγατώ!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Έγώ δεν σ' άγατώ.

ΛΑΛΟΣ.— Ζαίρα, σ' άγατώ τόσο, που ν' άν έσύ γελάς με τήν άγάτη μου, εγώ δεν μπορώ νά σε μισήσω!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Άχ, καίμενε τραγουδιστή!... Δεν είσαι άξιος παρά μόνο για τραγούδια... Έγώ θέλω νά μ' άγατηση ένας γενναίος άντρας... Ένας άντρας που νά τον θανατώω και νά τον φοβάμαι και ήλιο!... Καταλαβαίνεις; Δεν μ' άρέσουν οι ταπεινοί και τριμφεροί, σάν έσένα... Έγώ θέλω μίαν άγάτη που νά είνε σάν προσταγή. Έγώ θέλω μίαν δυνατή ψυχή που νά με σκλαβώση!...

ΛΑΛΟΣ.— Ζαίρα, εγώ δεν είμαι δειλός, όπως πιστεύεις... Μπορώ νά πεθάνω γιά σένα!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Σώπα καίμενε τραγουδιστή. Μη νομίζης πώς θά μπορέσης νά με σκλαβώσης με τή τραγούδια σου και τή λόγια σου, που μοιάζουν με τή τραγούδια σου;

ΛΑΛΟΣ.— Τότε θά κλείσω γιά πάντα τή χείλι μου, άφου δεν μπορέσαν νά σε μαρέψουν με τή τραγούδια τους και με τή λόγια

θανε σ'τά 1878.

Τό περιεργότερο είνε ότι τήν ώρα τής κηδείας του τή άλογα που τραβούσαν τή νεκροφόρα άφηνισαν έξωφρα, τήν άναποδογύρισαν και τó φέρετρο με τó πτώμα του Σάντοο κάλιστηκε κατά γής, στο δρόμο.

Όλοι είπαν τότε ότι ό Διάβολος είχε μαλώσει με τούς Άγγέλους γιά νά πάρη τήν ψυχή του Σάντοο, ή όποια του άνήκε, και σ'τύν κανιά ένάνω, τράβα ό Διάβολος, τράβα ό Άγγέλοι, έπεσε τó φέρετρο κατά γής...

τους. Τότε θά σπάσω τις χορδές του βιολιού μου, άφου δεν μπορέσα νά σε σκλαβώσω με τή μουσική μου. Μόνο τήν άγάτη μου γιά σένα δεν θά μπορέσω ποτέ νά ξεριζώσω από τήν καρδιά μου!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Καία θά κάνης νά σωπάσης και!... Και θά κάνης άζώμα καλύτερα άν δεν γυρίσης και ποτέ νά με καττάξης.

ΛΑΛΟΣ.— Κι' άν τά μάτια μου θά πάνουν νά σε καττάξουν, Ζαίρα, τί με τούτο; Πάντα μέσα στή καρδιά μου θά μένη ασβυστή ή μορφή σου!... Και παντού, όπου ν' άν γυρίσω τή καρδιά μου, είτε στή γή, είτε σ'τόν ουρανό, έσένα θά καττάξω.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Χά!... Χά!... Καίμενε τραγουδιστή!... Πήγαινε λοιπόν!... Πήγαινε μακριά μου, άφου δεν είνε άνάγκη νά είμαι κοντά σου γιά νά με βλέπης!... Άφου με καττάξεις και μέσα σ'τόν ουρανό! Χά!... Χά!...

ΛΑΛΟΣ.— Ζαίρα, θά σ' άγατώ ως ότου νά πεθάνω!... Κι' άν ή ψυχή αισθάνεται, θά σ' άγατώ και πεθαμένος.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Και δεν μού λές τώρα, άν, μιά μέρα, παντρευτώ, τί θά κάνης; Θά σκοτωθής τόν άντρα μου, και νά μ'είνα;

ΛΑΛΟΣ.— Θά σκοτωθώ εγώ, Ζαίρα!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Δεν θά μπορέσω ποτέ νά σ' άγατησω!... Πήγαινε! Πήγαινε!...

ΛΑΛΟΣ.— Άγάτησέ με. Θά είμαι σκλάβος σ'τά πόδια σου.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Φύγε, εγώ δεν άγατώ τους σκλάβους!... Φύγε, άσους!

(Ό Λάλος, σκύβει θλιμμένα τó κεφάλι, και φεύγει. Σέ λίγο έρχεται ό Μάρκος. Μόλις βλέπει τή Ζαίρα χαμογελά και πάει σ'α τής. Έκείνη τόν βλέπει και γελά).

ΜΑΡΚΟΣ.— Ζαίρα, σ' άγατώ!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Τό ξερο. (Κινεί γιά νά φύγη).

ΜΑΡΚΟΣ.— Στάσου, Ζαίρα!... Μη φεύγης!... Σ' άγατώ.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Τό ξερο, σου είπα.

ΜΑΡΚΟΣ.— Και δεν σ' ενδιαφέρει καθόλου αυτό;

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Όλοι μ' αγαπούν έμένα! Μά εγώ δεν άγατώ κανένα!

ΜΑΡΚΟΣ.— Ζαίρα, έμένα πρέπει νά μ' άγατησης.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Γιατί έσένα;

ΜΑΡΚΟΣ.— Γιατί σ' άγατώ πολύ.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Όλοι μ' αγαπούν πολύ.

ΜΑΡΚΟΣ.— Όχι, σάν έμένα, όχι.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Έσύ μ' αγαπάς τόσο που νά με βλέπης παντού, και μέσα σ'τόν ουρανό άζώμα;... Χά! Χά!

ΜΑΡΚΟΣ.— Τί λές, Ζαίρα;

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Ναι, ό Λάλος ό τραγουδιστής μ' αγαπά τόσο, που με καττάξει και μέσα σ'τόν ουρανό!... Χά! Χά!

ΜΑΡΚΟΣ.— Μά βέβαια είνε νά γελάς με τή λόγια σου, Ζαίρα.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Είμαι γι' αυτόν, όπως λέει, πουλί, πεταλούδα, λουλουδι!... Γιά σένα τί είμαι;

ΜΑΡΚΟΣ.— Είσαι ή γυναίκα που λαχταρώ και που θά σε πάρω με τή βία, άν έσύ δεν θελήσης νά γίνης με τó καλό δικό μου.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Και τί θά κάνης, άν σε προσδώσω καμιά φορά;

ΜΑΡΚΟΣ.— Θά σε σπάσω σ'τό ξύλο, άν γυρίσης ποτέ νά καττάξης άλλον άντρα!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Κι' άν με ίδης καμιά φορά νά κλώ στο στόμα έναν άλλο;

ΜΑΡΚΟΣ.— Θά σου τρυπήσω τήν καρδιά με τó μαχαίρι μου!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Κι' άν είμαι ξηλάρα;

ΜΑΡΚΟΣ.— Θά σε κάνω νά ζηλένης περισσότερο!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Ωραία, Μάρκο!... Έσύ είσαι άντρας! Έσύ προστάτης, δεν παρακλιείς!... Έσύ σκλαβώνεις, δεν γίνεσαι σκλάβος!... Έσένα θέλω!... Έσένα άγατώ!... (Πέφτει στήν άγκαλιά του).

Ό Δαντών άγορεύουν στήν Έθνοσυνέλευση.